

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 248/05-13

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 2. septembra 2005 predbežne prerokoval sťažnosť D. V. – Ch. V., V., zastúpenej advokátom JUDr. P. K., N., ktorou namieta porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky Okresným súdom Bratislava I v konaní sp. zn. 25 Cb 273/01, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť D. V. – Ch. V. **o d m i e t a** ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 18. júla 2005 doručená sťažnosť D. V. – Ch. V., V. (ďalej len „sťažovateľka“), zastúpenej advokátom JUDr. P. K., N., ktorou namieta porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej aj „ústava“) Okresným súdom Bratislava I (ďalej len „okresný súd“) v konaní sp. zn. 25 Cb 273/01.

Sťažovateľka vo svojej sťažnosti uvádza, že na základe jej predchádzajúcej sťažnosti ústavný súd nálezom sp. zn. II. ÚS 166/04 zo 6. októbra 2004 rozhodol, že v konaní okresného súdu sp. zn. 25 Cb 273/01 bolo porušené základné právo sťažovateľky na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy. Ústavný súd zároveň nepriznal sťažovateľke primerané finančné zadostučinenie, pretože samotný príkaz okresnému súdu konať v uvedenej veci bez zbytočných prietahov považoval za dostatočný z hľadiska poskytnutia ochrany základnému právu podľa čl. 48 ods. 2 ústavy.

Sťažovateľka vo svojej sťažnosti ďalej uvádza, že okresný súd napriek príkazu ústavného súdu naďalej v predmetnej veci nekoná, a tým naďalej porušuje základné právo sťažovateľky na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov. Okresný súd po podaní predchádzajúcej ústavnej sťažnosti nariadil termín pojednávania na 10. september 2004, na ktorom uznesením vyhovel návrhu sťažovateľky na rozšírenie okruhu účastníkov konania na strane žalovaných. Novo pribratý žalovaný podal proti uvedenému uzneseniu odvolanie, ktorému Krajský súd v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) uznesením nevyhovel.

Ďalšie pojednávanie v predmetnej veci sa konalo až 13. mája 2005, na ktorom boli vypočutí účastníci konania a konanie bolo odročené za účelom potreby doplnenia dokazovania, a to napriek tomu, že súdu boli známe všetky návrhy účastníkov konania na vykonanie ďalších dôkazov. Sťažovateľka ďalej uvádza, že „... *po skončení protokolácie do zápisnice o pojednávaní konajúca sudkyňa účastníkom konania oznámila, že termín nevytýči skôr ako na budúci rok 2006, pretože v tomto roku už nemá voľné termíny...*“

Sťažovateľka vzniknutú situáciu vníma ako ďalšie porušovanie jej základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, pretože v jej právnej veci týkajúcej sa návrhu na zaplatenie sumy 73 700 Sk s príslušenstvom okresný súd koná viac ako 4 roky, pričom vec nie je možné považovať za právne ani skutkovo zložitú a doterajšie konanie okresného súdu nemožno považovať za také, ktoré by smerovalo k právoplatnému rozhodnutiu v danej veci.

S prihliadnutím na uvedené skutočnosti sťažovateľka v návrhu výroku rozhodnutia (petite) svojej sťažnosti žiada, aby ústavný súd vyslovil, že jej základné právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy v konaní okresného súdu sp. zn. 25 Cb 273/01 bolo porušené. Sťažovateľka žiada zároveň o priznanie primeraného finančného zadosťučinenia v sume 50 000 Sk a náhrady trov právneho zastúpenia.

II.

V zmysle čl. 127 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietáhov...

Ústavný súd sťažnosť predbežne prerokoval na neverejnom zasadnutí podľa ustanovenia § 25 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“). Skúmal pritom, či má na jej prerokovanie právomoc, či sťažnosť má náležitosti podľa ustanovení § 20 a § 50 zákona o ústavnom súde, či nie je neprípustná, podaná niekým zjavne neoprávneným alebo oneskorene, ako aj to, či nie je zjavne neopodstatnená.

O zjavnej neopodstatnenosti návrhu možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom štátu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú možno preto

považovať sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, realnosť ktorej by mohol posúdiť po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, I. ÚS 110/02, I. ÚS 140/03).

Ústavný súd výzvou z 3. augusta 2005 požiadal právneho zástupcu sťažovateľky, aby v lehote 15 dní predložil uznesenie krajského súdu o zamietnutí odvolania novo pribratého účastníka konania na strane žalovaného s uvedeným dátumom doručenia tohto uznesenia sťažovateľke ako žalobkyni. Právny zástupca k vyjadreniu doručenému ústavnému súdu 11. augusta 2005 priložil požadované uznesenie krajského súdu s prezenčnou pečiatkou advokátskej kancelárie, z ktorej vyplýva, že uznesenie bolo právnomu zástupcovi sťažovateľky doručené 1. februára 2005.

V zmysel ustálenej judikatúry ústavného súdu sa otázka, či v konkrétnom prípade bolo alebo nebolo porušené základné právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov zaručené v čl. 48 ods. 2 ústavy, skúma vždy s prihliadnutím na konkrétne okolnosti posudzovanej veci najmä podľa týchto kritérií: zložitosť veci, správanie účastníka konania a postup súdu v uvedenej veci.

Ústavný súd zo skutočností uvedených v sťažnosti sťažovateľky a uznesenia krajského súdu č. k. 10 Cob 252/04-94 z 25. novembra 2004 zistil, že okresný súd ešte pred vydaním nálezu ústavného súdu sp. zn. II. ÚS 166/04 zo 6. októbra 2004 na pojednávaní 10. septembra 2004 uznesením rozhodol o pripustení vstupu ďalšieho účastníka do konania na strane žalovaných, a to na návrh sťažovateľky.

Novo pribratý účastník konania podal proti predmetnému uzneseniu okresného súdu odvolanie, o ktorom krajský súd uznesením č. k. 10 Cob 252/04-94 z 25. novembra 2004 rozhodol tak, že potvrdil rozhodnutie prvostupňového súdu v danej veci. Spis bol okresnému súdu vrátený 26. januára 2005. Uznesenie krajského súdu bolo právnomu zástupcovi sťažovateľky doručené 1. februára 2005 a ďalšie pojednávanie vo veci sa konalo 13. mája 2005. Ústavná sťažnosť sťažovateľky zo 14. júla 2005 bola ústavnému súdu doručená 18. júla 2005.

Ústavný súd na základe uvedenej chronológie úkonov vo veci sp. zn. 25 Cb 273/01 dospel k záveru, že po náleze ústavného súdu sp. zn. II. ÚS 166/04 zo 6. októbra 2004 vo veci nemohlo dôjsť ku zbytočným priet'ahom v zmysle čl. 48 ods. 2 ústavy. Z judikatúry ústavného súdu navyše vyplýva, že nie každý zistený priet'ah v súdnom konaní má za následok porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov. „Ojedinelá nečinnosť súdu hoci aj v trvaní niekoľkých mesiacov sama osebe ešte nemusí zakladať porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky“ (rozhodnutie sp. zn. I. ÚS 35/01).

Ústavný súd neposudzuje uvedené konanie okresného súdu po vydaní nálezu ústavného súdu sp. zn. II. ÚS 166/04 zo 6. októbra 2004 ako zásah do základného práva sťažovateľky podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, ktorého označenie namieta, pretože časové odstupy medzi úkonmi okresného súdu nie sú také, aby mohli znamenať porušenie označeného základného práva sťažovateľky.

V zmysle ustálenej rozhodovacej činnosti ústavného súdu jedným z dôvodov odmietnutia sťažnosti je zjavná neopodstatnenosť, ktorú možno vysloviť, ak ústavný súd nezistí priamu príčinnú súvislosť medzi namietaným postupom štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sťažovateľ namieta – napr. rozhodnutia sp. zn. I. ÚS 93/97, I. ÚS 87/97, I. ÚS 20/97, I. ÚS 24/98.

Z uvedených dôvodov rozhodol ústavný súd tak, ako je uvedené vo výrokovvej časti tohto rozhodnutia.

K tomuto rozhodnutiu sa pripája podľa § 32 ods. 1 zákona o ústavnom súde odlišné stanovisko sudcu Juraja Babjaka.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 2. septembra 2005

Odlišné stanovisko sudcu Juraja Babjaka

V tomto prípade prichádza do úvahy, vzhľadom na nález Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) sp. zn. II. ÚS 166/04 zo 6. októbra 2004, zaoberať sa sťažnosťou iba za obdobie po 6. októbri 2004.

Dňa 1. júla 2004 však nadobudol účinnosť zákon č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov. Keďže využitie postupu podľa tohto zákona treba podľa môjho názoru považovať za účinný prostriedok na ochranu práva na prerokovanie vecí bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, nie je daná právomoc ústavného súdu na prerokovanie sťažnosti a táto mala byť preto z uvedeného dôvodu odmietnutá (v podrobnostiach odkazujem na moje odlišné stanovisko k uzneseniu sp. zn. III. ÚS 122/05 z 29. apríla 2005).

V Košiciach 2. septembra 2005